NORSK OLJEMUSEUM ÅRBOK 1999

NORSK OLJEMUSEUM

Statfjordsaken

Håkon Lavik

Det er få, om noen olje- og gassfelt på norsk sokkel som har skapt så mange politiske bruduljer som Statfjord-feltet. Særlig var dette tilfelle på andre halvdel av 1970-tallet, med både «brevsaken» og Oljedirektoratets underkjennelse av det opprinnelige Statfjord B-konseptet i november 1976. De store kostnadsstigningene i 1977–1979 førte til at regjeringen oppnevnte «Moe-utvalget» som skulle granske hvorfor Statfjord-utbyggingen ble så mye dyrere enn forutsatt. De første årene av 1980-tallet var det operatørskiftet som preget både kampen om opinionen i Norge og skapte splittelse både i regjeringen, og mellom regjering og Storting.

Brevsaken

Utviklingen av Statfjord-feltet fra funn til produksjon var det første oljeprosjektet som foregikk i full offentlighet. Norske myndigheter innførte en årlig rapportering fra Statoil til departementet som skulle danne grunnlag for stortingsmeldingen som ble behandlet før budsjettåret begynte. Dermed ble dette det første offentlige innsyn av prosjekter i Nordsjøen. Både Ekofisk og Frigg var utviklet av utenlandske operatører med begrenset innsyn. Derfor ble Statfjord det prosjektet som gjorde at allmennheten fikk tilgang på informasjon, og som ga grunnlaget for offentlig oppfølgning.

Det ble en bratt lærekurve, både for myndigheter og for oljeselskap. De utenlandske eierne i Statfjord protesterte i utgangspunktet mot at detaljinformasjon om Statfjord skulle oversendes myndighetene, men de måtte finne seg i at vedtak i Stortinget måtte følges. Operatøren Mobil hevdet flere ganger, muligens også med god grunn, at mange av de opplysningene Stortinget krevde, da kunne plukkes opp gratis og brukes av konkurrentene. Dette innebar kort sagt at forretningshemmeligheter blir gjort offentlig tilgjengelig.

Håkon Lavik er utdannet statsviter ved Arizona State University i USA og har journalistutdanning fra Norsk Journalisthøyskole i Oslo. Han har arbeidet som journalist i Aftenposten 1970-74, informasjonsmedarbeider i Statoil, 1974-77, redaktør i Noroil 1977-79. Pressetalsmann/informasjonssjef i Statoil 1979-89. Prosjektkoordinator Statfjord-divisjonen 1989-93. Siden 1993 har han vært prosjektleder i Statfjord plan og lisens.

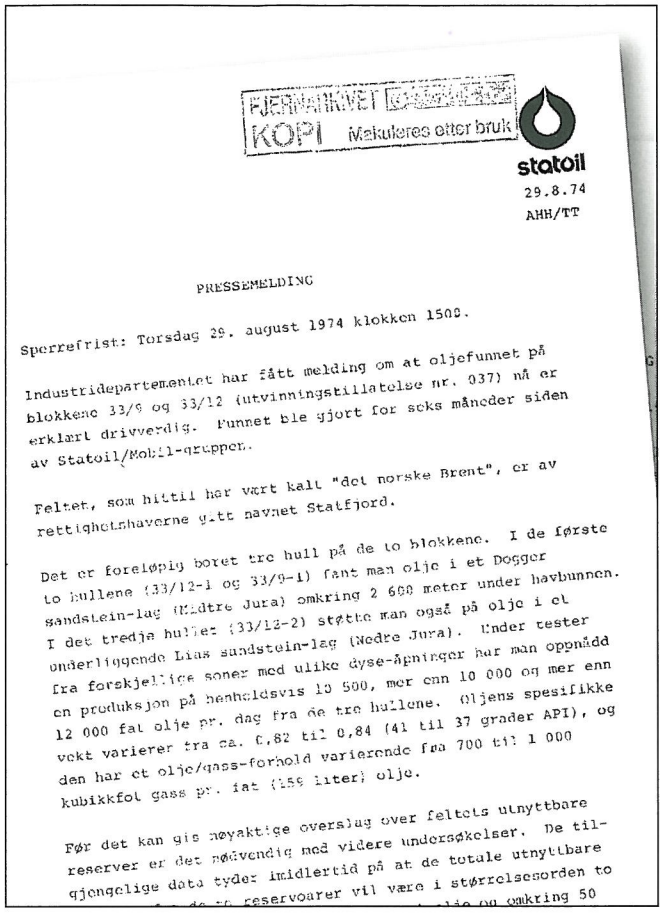

KOPI Makuleres etter bruk

statoil

29.8.74
AHH/TT

PRESSEMELDING

Sperrefrist: Torsdag 29. august 1974 klokken 1500.

Industridepartementet har fått melding om at oljefunnet på blokkene 33/9 og 33/12 (utvinningstillatelse nr. 037) nå er erklært drivverdig. Funnet ble gjort for seks måneder siden av Statoil/Mobil-gruppen.

Feltet, som hittil har vært kalt "det norske Brent", er av rettighetshaverne gitt navnet Statfjord.

Det er foreløpig boret tre hull på de to blokkene. I de første to hullene (33/12-1 og 33/9-1) fant man olje i et Dogger sandstein-lag (Midtre Jura) omkring 2 600 meter under havbunnen. I det tredje hullet (33/12-2) støtte man også på olje i et underliggende Lias sandstein-lag (Nedre Jura). Under tester fra forskjellige soner med ulike dyse-åpninger har man oppnådd en produksjon på henholdsvis 10 500, mer enn 10 000 og mer enn 12 000 fat olje pr. dag fra de tre hullene. Oljens spesifikke vekt varierer fra ca. 0,82 til 0,84 (41 til 37 grader API), og den har et olje/gass-forhold varierende fra 700 til 1 000 kubikkfot gass pr. fat (159 liter) olje.

Før det kan gis nøyaktige overslag over feltets utnyttbare reserver er det nødvendig med videre undersøkelser. De tilgjengelige data tyder imidlertid på at de totale utnyttbare

Kilde: Statoil

Myndighetene på sin side hevdet med rette at de hadde krav på denne informasjonen, siden den var viktig for å få innsyn hvordan prosjektet utviklet seg. Det toppet seg i 1976. Først ble utslepet av Statfjord A-plattformen utsatt ett år fra mai 1976 til mai 1977. Våren 1976 hadde Stortinget feltutviklingsplanen for Statfjord til behandling. Da meldingen om utsettelse for Statfjord A kom, ønsket industrikomiteen å utsette behandlingen. De mente at de fikk for kort tid til å gå gjennom Stortingsmeldingen og skrive komiteinnstilling med alle de nye opplysningene som kom til mens komiteen arbeidet. Industriminister Bjartmar Gjerde, som ikke ville forsinke Statfjord-utbyggingen, presset på for å få saken behandlet før Stortinget tok sommerferie. Etter forhandlinger ble stortingssesjonen forlenget med en uke, slik at innstilling kunne gis og bli behandlet. Feltutviklingsplanen ble behandlet og godkjent i Stortinget 16. juni 1976. I august var det møter mellom departementet/industrikomiteen i Stortinget og Mobil/Statoil på Stord og i Stavanger. Her ble det informert om de nye kostnadstallene og konsekvensene av forsinkelsene. Stortingspolitikerne hisset seg opp og sa at hadde de visst dette i juni, hadde ikke utbyggingsplanene for Statfjord blitt godkjent. Industriminister Bjartmar Gjerde og hans byråkrater ble forskrekket og sa at dette hadde de ikke hørt om før nå.

I pausen etter møtet og før middagen gikk noen av lederne i Mobil tilbake til sine kontorer og hentet kopi av et brev Mobil hadde sendt til departementet i begynnelsen av juni 1976, hvor de nye kostnadstallene ble varslet. Dette brevet var et rutinebrev i forbindelse med rapporteringen til nasjonalbudsjettet, men tallene sto der. Ingen i departementet hadde reagert eller slått alarm. Problemet for departementet var at da Statfjord-utbyggingen ble behandlet i Stortinget, var det med helt andre kostnadstall enn de som sto i Mobils brev av 5. juni. Dersom departementet hadde holdt tilbake informasjon av betydning for Statfjord-utbyggingen før Stortingsbehandlingen, så var industriministeren

ille ute. Informasjonsplikten til Stortinget er nærmest hellig. Dette kunne være grunnlag for mistillit. Dermed var «brevsaken» i gang.

Det første Bjartmar Gjerde måtte gjøre, var å finne ut om departementet hadde mottatt brevet. Det ble ringt fra Stavanger til daværende byråsjef Karl-Edwin Manshaus, som fikk i oppdrag å dra til departementet og finne postjournalen fra juni. Han så gjorde, og da ny kontakt ble opprettet, viste det seg at Manshaus ikke hadde nøkler til arkivskapet der postjournalen ble oppbevart. Gjerde beordret da Manshaus til å bryte opp opp skapet. Deretter kunne en fort konstatere at departementet hadde mottatt brevet fra Mobil før Stortinget behandlet Statfjord-saken den 16. juni. Departementet hadde altså holdt tilbake opplysninger de hadde mottatt, og som de kunne ha tilført Stortinget før behandlingen 16. juni. Spørsmålet var om dette var gjort med hensikt eller ikke. Siden Stortinget ikke var i sesjon i august og september, foregikk saken stort sett i media, hvor kritikken mot Bjartmar Gjerde tiltok.

Da Stortinget kom sammen i begynnelsen av oktober 1976, var «brevsaken» blitt gloheit. Allerede ved konstitueringen av Stortinget ba Bjartmar Gjerde om å få redegjøre om saken. Han kom med en uforbeholden unnskyldning, og påpekte at han ikke var kjent med noe brev da Stortinget behandlet saken i juni. Men dette var ikke nok. Etter hvert ble det utformet en så sterk kritikk i industrikomiteen at det kunne tolkes som et mistillitsforslag mot Bjartmar Gjerde. Regjeringen Nordli fant dette så utidig at de satte sin stilling inn på saken ved å stille kabinettsspørsmål. Regjeringen Nordli overlevde med to stemmers overvekt.

Norgeshistoriens dyreste brev

Men høsten 1976 var det også andre saker som skulle behandles. Mobil hadde søkt om godkjenning av bygging av Statfjord B-plattformen etter at utviklingsplanen ble godkjent i juni. I november skrev Oljedirektoratet et brev til Statfjord-gruppen hvor de underkjente konseptet ut fra en total sikkerhetsvurdering. Statfjord-eierne ble bedt om å tenke på nytt. Dette er siden blitt betegnet som norgeshistoriens dyreste brev, med en kostnad på 20 millioner kroner per ord.

Mobil sa at de vurderte å trekke seg som operatør heller enn å etterkomme ODs krav. Men partnerne nektet å akseptere dette og ba Mobil gå gjennom plattformkonseptet på nytt. Det tok ett år. Da var designen endret med bakgrunn i en gjennomgående sikkerhetsanalyse. Statfjord B ble med dette verdens første prototyp på en plattform designet ut i fra forutgående sikkerhetsanalyse, med atskillelse av farlige områder fra boligområder osv.

Den gjennomgående sikkerhetstenkning som ble innført i planleggingen av Statfjord B førte til at både teknisk og personlig sikkerhet på produksjonsplattformer på norsk sokkel ble radikalt forbedret. Blant annet kom sekstimers-veggen. Kravet var at selv om det var brann på plattformen, skulle boligkvarteret være intakt i seks timer, slik at det skulle være mulig å eva-

kuere personell på en trygg måte. Statfjord B fikk ikke stuplivbåter, men arbeidet med å utvikle frittfall-båter kom som et resultat av sikkerhetsarbeidet rundt Statfjord B. Det norske regelverket ble omarbeidet i etterkant, og de prinsipper som lå til grunn for godkjenning av Statfjord B-plattformen ble normen, etter at Oljedirektoratet godkjente Statfjord B-konseptet høsten 1977. Det har preget plattformutviklingen siden. Det som ble norsk regelverk i 1978, ble innført i Storbritannia etter Piper Alpha-ulykken i 1988 hvor 168 mennesker omkom.

Byggebilde av Statfjord A med boligenheter.
Foto: Statoil

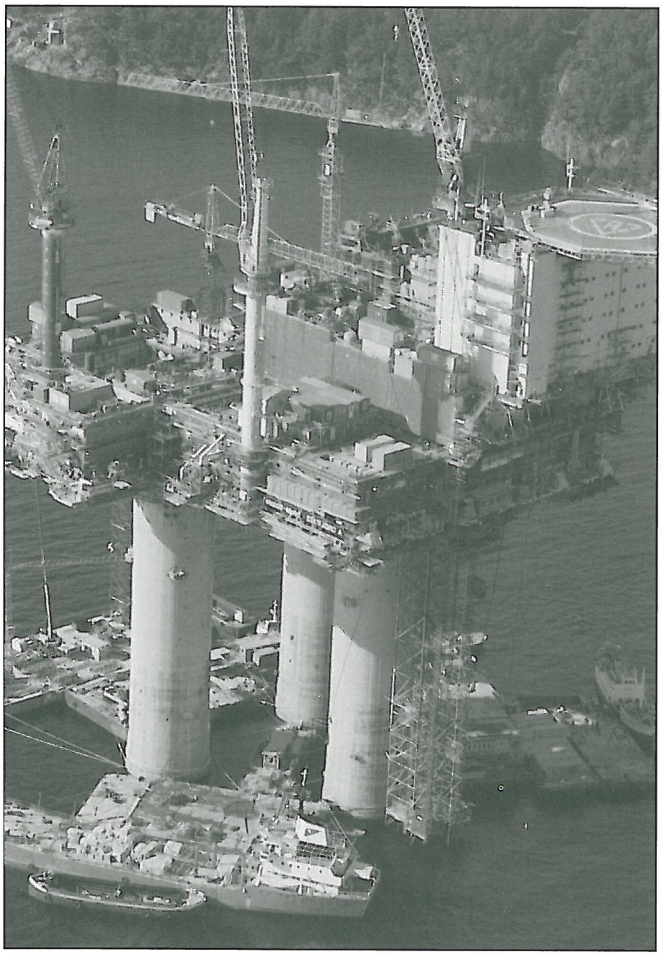

Moe-utvalget

Men sikkerhet koster. Med den tekniske godkjenningen av Statfjord B, kom også prognosene for byggekostnadene. De var beregnet til 1,9 milliarder dollar. Det var riktignok i en tid da dollaren var verd rundt 5,50 norske kroner, men likevel. Det ble påny oppstandelse over uventede kostnadsøkninger og Stortinget forlangte granskning. Regjeringen oppnevnte en granskingskommisjon, ledet av professor Johannes Moe fra NTH. Den kom med innstilling i 1980, og der fikk Statfjord gjennomgå, riktignok mest på grunn av Statfjord A og prosjekt- og økonomistyringen der.

I 1977–1978 startet den første store media-dekningen av prosjekter og kostnadsoverskridelser i Nordsjøen. Mobil hadde gitt det amerikanske selskapet Brown & Root oppdraget med å ferdiggjøre Statfjord A etter den kom ut i havet i mai 1977. Brown & Root hadde en internasjonal arbeidsstyrke med blant annet mange meksikanere og spanjoler. Brown & Root brakte også med seg en del praksis fra Mexico-gulfen, og dette så ikke norske myndigheter særlig blidt på. Situasjonen på Statfjord A var kaotisk, og det gikk så langt at det ble krevd at norsk arbeidskraft skulle brukes. Brown & Root etablerte Brownaker sammen med Aker for å få tilgang på fagarbeidere, og situasjonen bedret seg noe.

Samtidig var framdriften på ferdiggjøringen av Statfjord A elendig med nye forsinkelser, og det var stadig uklart når plattformen ville bli ferdig. Som en konsekvens steg kostnadene på Statfjord A. Til slutt

6 ØKONOMI/ARBEID — Stavanger Aftenblad — Lørdag 8. september 1984

Mot

• Hvorfor i all verden forandre på en ordning som fungerer utmerket både for staten og for andelshaverne? Ingen har noe å si på Mobils måte å drive feltet på, og et operatørskifte vil ikke forandre hverken statens, eller selskapenes inntekter.

• Stortinget har flere ganger understreket at det er viktig å ha et mangfoldig oljemiljø i Norge. Hvis Mobil fratas operatøransvaret betyr det tap av ett miljø. Antall ansatte i selskapet vil trolig bli redusert fra 1650 til mellom 75 og 100.

• Mange av de ansatte i Mobil har gitt tydelig uttrykk for at de ikke ønsker å skifte arbeidsgiver. Noen har til og med gjort det klart at de overhode ikke kan tenke seg å arbeide i Statoil. De mener at Statoil har drevet hets mot Mobil og de Mobil-ansatte i kampanjen for å overta operatørskapet.

• Mobils internasjonale erfaring og selskapets kunnskap om Statfjord-feltet setter selskapet istand til å drive utstrakt opplæring ute på feltet av ansatte i Statoil, Hydro og Saga. «Statfjord universitet» kan bli et begrep. Mobil er interessert i å øke innsatsen på dette området.

• I dag er det rutine at Mobil trekker vekslar på ekspertise og forskningskompetanse fra selskapets nettverk over hele verden. Dette er en ressurs som Norge ikke uten videre kan dra nytte av på samme måte hvis Mobil blir fratatt operatøransvaret.

• Mellom 110 og 120 utenlandske ekspertar som jobber for Mobil i Norge vil forlate landet, sammen med høyt kvalifiserte og meget erfarne nordmenn. Disse vil velge å jobbe videre for Mobil andre steder i verden.

• Mobil har nå fått grønt lys fra hovedkvarteret i New York om å bygge på Madia. Et operatørskifte vil føre til øyeblikkelig stopp i planene. Det lokale næringslivi Stavanger vil merke det hvis selskapet skrumper. Alle privatpersonene som leier ut hus til utlendinger i Mobil vil også merke det.

• Effektiviteten i driften på Statfjord vil i en overgangsfase kunne bli dårligere. Hvis den nye operatøren driver en prosent mindre effektivt, betyr det omkring 250 millioner kroner i redusert skatt til staten i året.

• Med nytt operatørselskap kan også sikkerheten på feltet bli påvirket. Hva sier sikkerhetsdirektøren i Oljedirektoratet hvis en stor ulykke på feltet kan tilskrives at nye og uerfarne folk har overtatt driften?

• Et operatørskifte vil kunne oppfattes som en sterk selvbevdelse fra Norge og et slag i ansiktet på ikke bare Mobil - men på den internasjonale oljeindustri. Kan det få konsekvenser for den videre interessen for norsk sokkel?

Oljedirektoratet har ikke levert sin innstilling om operatør-spørsmålet på Statfjord ennå, men det er like før...

Dette er Statfjord-saken i et nøtteskall

Av IVAR STEEN-JOHNSEN

Det samlede norske oljemiljø venter på Oljedirektoratets innstilling om operatøransvaret på Statfjord-feltet. Blir det skifte av leder-trøya fra Mobil til Statoil, eller skal Mobil fortsette å drive denne guligruven av et felt også tirsdag hadde direktoratet ennå ikke levert sin konklusjon til Olje- og energidepartementet.

Departementet har ikke tid til å vente slurt lengre. Operatørspørsmålet skal innarbeides i Stortingsmeldingen om Statoils virksomhet. Pristen for å levere meldingsmanuskriptet til trykk er satt til embetsmennene i departementet ha litt tid til å gå gjennom argumentene før de gir sitt råd til Regjeringen. Kongens bord har det avgjørende ordet om hvilken anbefaling som skal gis til Stortinget.

I dag er det ingen tvil om at det er fortalt i Stortinget for et opellitiske situasjon his Oljedirektoratet fraråder skiftet er uklart.

Aftenbladet har vært i kontakt med en rekke sentrale personer i det norske oljemiljø for å finne de viktigste synspunktene for og mot. Det er anhakelig disse argumentene Oljedirektoratets je-

For

• Mobil fikk operatøransvaret på Statfjord-feltet i 1973 blant annet fordi selskapet sa seg villig til å overtate oppgavene til statoil etter 10 år. Denne retten er slått fast i konsesjonsavtalen. Både Statoil og Staten har klare fordeler av et skifte. Hvorfor ikke da benytte denne muligheten? Det ville et hvilket som helst internasjonalt selskap gjort. Så er flinkere enn dem til å utnytte forretningsmessige muligheter.

• Statoil trenger Statfjord-feltet som skoleetue. Selskapet er i ferd med å rekruttere driftspersonell til Gullfaks A. Snart skal B-plattformen bemannes. Troll, Sleipner og andre felt kommer om noen år. Hydro og Saga «dejser opp» erfarne Statoil-folk mangelen på nøkkel-personell til drift kan bli prekær hvis ikke Statoil får overta Mobils driftsorganisasjon (Til Statfjord A rekrutterte Mobil 18 prosent fra utlandet. B-plattformen ble bemannet med 33 prosent fra A-plattformen, 3 prosent fra Mobil internasjonalt og resten fra norsk industri. 25 prosent av de ansatte på C-plattformen kommer fra A-plattformen, 25 prosent fra B, 2 prosent fra utlandet og resten fra annen industri).

• På årsbasis utdanner Mobil omkring 100 topptrenede operasjonsfolk på Statfjord. Siden Mobil ikke har operatør-ansvar på nye drivverdige felt i Norge, står disse folkene uten svanesmenets-muligheter. Hvis ikke de flytter fra landet. Statoil ønsker å beholde denne viktige personellressursen i Norge. Selskapet vil gi Mobil-ansatte nye utfordringer på nye plattformer på norsk sokkel med ny arbeidsgiver. Statoil er ikke bare villig til å ansette Mobils folk. Selskapet trenger dem gamske desperat.

• Norge mister ikke ett av oljemiljøene hvis Mobil må trekke seg som operatør. Selskapets utbyggingsavdeling er allerede under nedbygging. Mobil vil fortsatt være i landet som en av de store eierne på Statfjord. Det er også grunn til å tro at Mobil fortsatt vil se på norsk sokkel som interessant for videre letevirksomhet. Siden Mobil er partner på Statfjord blir ikke adgangen til selskapets internasjonale ekspertise forseglet. Ifølge en avtale fra 1979 vil ikke Mobil trekke bort sitt nøkkelpersonell i overgangsfasen når Statoil holder på å overta.

• Et operatørskifte vil medføre ny vekst i det norske olje-vitenskaplige miljø. Databehandlingen av feltopplysning vil blant annet skje i Norge. Oppgaver som i dag løses i Texas blir tatt hjem. Norske miljøer har tilstrekkelig kunnskap og kapasitet.

• Samordnet drift mellom Gullfaks og Statfjord vil bety milliarder spart.

Stavanger Aftenblad 8. september 1984.

var de firedoblet i forhold til første anslag. I media ble det reist spørsmål om Statfjord-feltet noen gang kom til å bli lønnsomt.

Norske media begynte å interessere seg for forholdene i den internasjonale oljeindustrien og det faktum at amerikanske og britiske selskaper hadde «for vane» å ta med seg underleverandører/kontraktører fra sine hjemland. Det ble skumlet om at Mobil sto i ledtog med Brown & Root eller sogar eide Brown & Root, som fort fikk tilnavnet Bråk og Rot. At Brown & Root var eid av Halliburton, var liksom ikke relevant. Hele denne kampanjen toppet seg i 1978, som var et fryktelig år for Statfjord og eierne. Ikke bare var de under politisk oppsyn, men også i medias søkelys, i måned etter måned. Det ble ikke bedre av brannen i skaftet på Statfjord A i februar 1978, hvor fem Aker-ansatte omkom. I juni falt et helikopter ned med 18 personer ombord på vei fra Flesland til Statfjord A, og alle omkom. Femten av dem arbeidet på Statfjord A. Da meldingen om Statoil ble behandlet i Stortinget like før jul i 1978 kom det flengende kritikk, og bekymringer om Statfjord noen gang kom til å bli lønnsomt. Det ble stilt spørsmål ved om Statoil i det hele tatt burde engasjert seg i Statfjord. Politikerne blir også påvirket av media.

Moe-utvalget arbeidet i to år, og analyserte ikke bare Statfjord men de fleste norske oljeprosjekt og sammenlignet med prosjekter på britisk sokkel. Statfjord ble ikke levnet mye ros. Men Statfjord B, som forårsaket granskingen, ble ferdig før tiden og godt innenfor budsjett.

Operatørskiftet

Det neste store stridstema i norsk oljepolitikk ble overføringen av operatøransvaret fra Mobil til Statoil. Dette var en betingelse som lå i den opprinnelige lisensavtalen fra 1973 og kunne utøves ti år etter

drivverdighet. I 1984 ønsket Statoil ønsket å overta. Mobil var i mot et operatørskifte og så det som et enormt prestisjenederlag dersom de måtte gi fra seg operatøransvaret. De ville i det minste ha en synlig kompensasjon. Først ba de om operatøransvaret på blokk 30/6, det som i dag er Oseberg. Da den glapp, erklærte de «krig» mot Statoil og startet arbeid for å beholde operatøransvaret. Mobil mente at Statoil hadde gått bak deres rygg, siden Statoil ble operatør i letefasen på blokk 30/6, og selv om Mobil fikk eierandel i blokken, var ikke dette nok. I 1982 ble for øvrig operatøransvaret på 30/6 overført fra Statoil til Norsk Hydro, det første politisk vedtatte operatørskiftet i Norge.

I neste omgang kjempet Mobil for å bli operatør på blokk 34/7, som inneholder Snorre, Vigdis, Tordis og Borg, men også denne gang glapp det, til fordel for Saga – og Mobil ble ikke en gang tilbud andeler.

I de første årene på 1980-tallet var operatørsaken et varmt politisk tema. Både fordi det hadde med Statoil og Statoils størrelse å gjøre, samt «vingeklippingen» av Statoil som Høyre hadde som valgkampsak ved valget i 1981. Det var dette som igjen førte til opprettelsen av SDØE (Statens direkte økonomiske engasjement) i 1984, med effekt fra 1985. Men før det hadde operatørsaken fått avklaring. Den kom egentlig i 1983, men vedtaket ble fattet i 1984. I forbindelse med behandlingen om den årlige Statoil-meldingen i industrikomiteen i 1983, ble spørsmålet behandlet. Både Mobil og Statoil ble bedt om å legge fram sitt syn. Mobil valgte å bruke sin «taletid» til å rakke ned på Statoil. Det forarget så mange medlemmer av komiteen at formannen, Reidar Due etterpå kunne konstatere at det var flertall i komiteen om å vedta operatørskiftet så snart som mulig. I 1983 ble Kåre Kristiansen olje- og energiminister, og han var imot operatørskifte, det samme var statsminister Kåre Willoch og finansminister Rolf Presthus. En flertallsinnstilling fra industrikomiteen med representanter fra regjeringspartiene Senterpartiet og Kristelig Folkeparti, var sprengstoff. Det endte med at statsminister Willoch selv tok

4. 10 år etter at en forekomst er erklært kommersiell har Statoil rett til å overta operatørfunksjonen for konsesjonsområdet. Statoil plikter å gi skriftlig varsel om eventuell overtagelse senest ett år før overtagelsen skjer.

Partene har rett til å uttale seg om overtagelsen.

Spørsmålet om overtagelse forelegges vedkommende departement som må godkjenne Statoil som operatør.

Kilde: Statoil

kontakt med industrikomiteen og fikk skrevet om innstillingen før den ble overlevert presidentskapet. I praksis betydde det at Due og de andre fra regjeringspartiene, bl. a. Arnljot Norwich og Svein Alsaker, gikk med på å utsette saken i ett år. Kåre Kristiansen var ikke oppmerksom på dette.

Da saken kom opp igjen høsten 1984, hadde frontene hardnet til og Mobil kjempet desperat for å beholde operatørskapet. Statoil kjempet like hardt for å overta. I et forsøk på å løse saken uten at den sprengte regjeringen, ba kommunalminister Arne Rettedal Statoil og Mobil om bli enig om en samarbeidsavtale. En slik avtale ble faktisk utarbeidet, men da de to selskapene neste dag skulle meddele resultatet til Arne Rettedal og Kåre Kristiansen, takket Mobil nei til samarbeidsavtalen de hadde vært med å inngå. Årsaken var at de hadde fått klare signaler fra Kåre Kristiansen om at avgjørelsen om operatørskapet ville bli utsatt, kanskje i ti år. Før Mobil takket nei, hadde de spurt Kåre Kristiansen om han sto ved det han hadde lovd. Det gjorde han. Men da Mobil takket nei til samarbeidsavtalen, glapp det. Regjeringen kunne ikke vente lengre med å bestemme seg. Igjen var meldingene fra industrikomiteen klare, både Kr.F og Senterpartiet ville støtte Arbeiderpartiet og sikret flertall for skifte. Hvis ikke saken ble løst høsten 1984, ville regjeringen lide nederlag og muligens gå i oppløsning eller måtte trekke seg. Dermed vedtok regjeringen Willoch neste dag enstemmig at det skulle bli operatørskifte. Stortinget fulgte opp med vedtak i desember 1984, og operatørskiftet ble smertefritt gjennomført i løpet av 1986. Fra 1. januar 1987 var Statoil operatør.

Operatørskiftet var den siste store kontroversielle politiske Statfjord-saken.